

somt har været Meningen, jfr. ogsaa den tilsvarende Regel i Lovens § 9, 6te Stykke.

Til § 11.

Ifølge Retsplejelovens § 371, 2det Stykke, jfr. § 440, sidste Stykke, er det en undtagelsesfri Regel under Domsforhandling ved Landsret, at der skal afholdes Raadslagning om den til Dom optagne Sag, inden Domsforhandling i en ny Sag paabegyndes. Som Regel skal ogsaa Dommen i den sidst optagne Sag være vedtaget, forinden ny Domsforhandling maa paabegyndes. Herfra er imidlertid gjort Undtagelse, naar Sagen frembyder særlige Vanskeligheder, dog at den endelige Vedtægt af Domsslutningen aldrig maa udsættes udover den tredje Søgnedag efter Domsforhandlingens Tilendebringelse.

Ændringsforslaget gaar først og fremmest ud paa at slette det ubetingede Paabud om Domsslutningens endelige Vedtægt senest den tredje Søgnedag efter Domsforhandlingens Tilendebringelse og ligesom for Højesteret og Underretterne nøjes med den almindelige Regel i § 219, 1ste Stykke, hvorefter Dom skal afsiges snarest muligt efter Domsforhandlingens Slutning. Naar denne Ændring findes paakrævet, skyldes det først og fremmest, at det i vidtløftige og vanskelige Sager, særlig saadanne, som forelægges Landsretten som første Instans og altsaa ikke har været drøftede i en tidligere Instans, kan hænde, at det vil være umuligt for Dommerne i Løbet af 3 Dage samvittighedsfuldt at gennemtænke Sagen, anstille de fornødne Undersøgelser og træffe deres Afgørelse. Men hertil kommer endvidere, at § 371 i sin nuværende Affattelse jo ikke kræver, at Dommen skal være afsagt i Løbet af 3 Dage, men kun, at Domsslutningen skal være endelig vedtaget indenfor denne Frist. Det vil imidlertid sige, at saafremt Dommerne efter Fristens Udløb under Udarbejdelsen af Dommens Præmisser skulde komme til en ny Opfattelse med Hensyn til Dommens Resultat skulde de være afskaarne fra at ændre dette, hvilket vilde være ganske utilbørligt og ligeledes taler for at komme bort fra Lovens nuværende Affattelse. Paa den anden Side mener man ikke, at der bør bestemmes nogen almindelig Frist for Dommens Afsigelse, idet en saadan Frist, der af Hensyn til de enkelte vanskelige Sager ikke kan være ganske kort, let vil kunne medføre ufornoden Udsættelse af Domsafsigelsen i det langt overvejende Antal Sager, i hvilke Dom bør vedtages og

afsiges straks eller ganske kort Tid efter Sagens Optagelse.

Foruden denne Ændring i Affattelsen af § 371, foreslaas der en noget anden Formulering af de Betingelser, under hvilke det er tilladt at begynde Domsforhandling i en ny Sag, forinden Dommen i den optagne Sag er vedtaget. Man har saaledes ikke ment at kunne nøjes med en Henvisning til, at Sagen frembyder særlige Vanskeligheder, men har dels stærkere ønsket at fremhæve Bestemmelsens Karakter af Undtagelsesbestemmelse, dels som en særlig Undtagelsesgrund ønsket anført, at Retten vil træffe Foranstaltninger efter § 284, hvorved man ogsaa har villet fremhæve, at Mangler, Uklarheder m. v. i det Retten forelagte faktiske Grundlag bør afhjælpes ad den i Lovens § 284 anviste Vej, saaledes at Parterne faar Lejlighed til paany at udtale sig derom før Sagens Afgørelse.

Til §§ 12 og 15—18.

De foreslaaede Ændringer tilsigter at bevare den Stilling for Sø- og Handelsretten, som den har i Øjeblikket, nemlig som en Domstol, der i alle Sager staar under direkte Paaanke til Højesteret. Ændringerne er altsaa kun en videre Konsekvens af den Ordning, som Retsplejeloven — i Modsætning til Kommissionsudkastet af 1899 — har valgt, nemlig Opretholdelsen af Sø- og Handelsretten som selvstændig Ret. Der skønnes ikke at være Grund til for Smaasager (Underretssager) og Skiftesager at fravige den hidtil gældende Regel, hvorefter Appel fra Sø- og Handelsretten altid sker til Højesteret, dog maa man anse det fornødent, at Adgangen til Appel til Højesteret af saadanne Sager betinges af Justitsministerens Tilladelse. Herved imødekommes ogsaa et af Højesteret udtalt Ønske om, at der til de paa-gældende Ændringsforslag maa blive knyttet Bestemmelser sigtende til at hindre, at saadanne Sager uden Begrænsning kan indbringes for Højesteret.

Til § 13.

De foreslaaede Tilføjelser om, at de Ud-læg og Udpantninger, der i Købstæderne og Handelspladserne kan foretages ved Politimesteren, ikke blot skal kunne foretages af denne personlig og af hans autoriserede Fuldmægtig (jfr. § 115) men ogsaa af en anden af Amtmanden dertil bemyndiget Person, skyldes særlig Ønsket om at fritage Politimestrene for at skulle anvende deres autoriserede Fuldmægtige til de ofte i stort